

This is the **published version** of the article:

Ripoll i Villanueva, Ricard. «[Poemes]». *Reduccions*, Núm. 79 (2004), p. 28-33.

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/237980>

under the terms of the **CC BY** license

Les àncores del deliri instauren sobre les tèrboles aigües del destí les seves fenedures, com si la mar es transformés en cendra d'estel. A l'horitzó s'encenen les badies paradisiàques en cercles de sorra, a l'espera de la marea. I se senten renills que atrapen les busques dels enamorats atrafegats. L'hora galopa amb una cursa inversemblant contra l'afany de viure. Només importa la felicitat. Estimar és viure. I sento els exploradors sense pudor, magnífics de malenconia, que troben coses desconegudes en llur esperit i en llur cos, mentre em perdo en la mirada dels desesperats que no saben com acabar el lament.

Quan escric el meu pensament, no se m'escapa. Imagina un paisatge: de lluny el pots copsar sencer, el veus en tota la seva majestuositat, però el sents estrany; no entens la seva força i t'hi vols apropar. Llavors perds la visió de conjunt, els seus colors ja no llisquen sobre tons suaus, tanmateix arribes a fruit d'una intensitat desconeguda. Com un acte d'amor, el teu cos viatja d'una forma a una altra, en un ritme frenètic, i crees el moviment de la fugida: impacte de desig esdevingut plaer. La passió és un paisatge que dibuixa carícia a carícia, cada vegada que t'observo. És un desert que crida geografies abruptes i nits de desolació, perquè saps que de la sofrença naixerà un gest, i que aquest gest em marcarà les hores fredes de la solitud amb paraules inventades, amb imatges sorprenents o amb escandaloses sonoritats.

La mar, en retirar la seva escuma, lliscant sobre segles d'impaciència, ha mostrat el cantell de les pedres en una amenaça eterna. Les aigües han cargolat records d'immensitat, d'espais immaculats, de llargues hores sota un silenci absolut. I han nascut els prats, oceans de verd, com un sol color repetit a l'infinit amb degradació de tons. La primavera és a punt d'esclafir, com una gla, empesa per l'escalfor dels cossos encara innocents. Enllà, l'evocació del sol, i de deserts on els còdols adopten formes de presència atzarosa, precipita l'enfonsament en la calma de les coves de la infantesa. Hi he somiat, a recer dels odís primerencs, a l'aguait de les passions que no gosen revelar-se, a l'espera de la carícia en forma de presència femenina. La primera noia que t'ensenya a mirar. I la mirada és angoixa, la lentitud d'aquest esguard que voldria perdre's a l'infinit i, alhora, clavar la seva eterna sageta al fons de la pell blanca que tremola com una pàgina a punt de ser maculada per la lletra necessària. Amagat en coves llunyanes, escrivia les primeres paraules d'una joventut inventada: el primer nom de goig, el primer bes, el primer gest que trenca una eternitat de silencis per instaurar el crit com a únic desig, i els gemecs esdevenen punts suspensius d'un text a penes imaginat. Era la poesia del teu cos, l'aprenentatge d'una geografia sensual que memoritzava cada plec d'un paisatge misteriós. Em sentia com un peix nedant entre verds lluminosos, per un mar sense esculls on el buit em forçava a pensar en mots capaços de mantenir viva la teva imatge. T'hauria desitjat rere plantes verticals, enmig de bombolles, semblant una sirena perduda en un oceà de dubtes. Però encara trigaries a aparèixer, i la meua vida seria un seguit d'equivocacions. Sota les màscares de l'amor hi viuria la por de la solitud, i la desídia. Quants noms, que ara no cal recordar, per crear –no l'absolut, inabastable– sinó tan sols la serenor! Cada petja, com una engruna d'amor, crea el fòssil d'on naixerà la nova passió!

Disseminació dels sentits, sota l'empremta vocàlica, ritme de l'inconscient, com una segona pell: fragments caòtics que neguen la unitat, explosió, excrescència, exhauriment. Dispersió. Sota la fina membrana de les aparences, envoltades del líquid amniòtic de la passió, record d'infanteses soterrades, viatge als inferns d'una identitat vacil·lant, qüestionada, arrabassada per forces ocultes, per sentiments majoritaris, per la imposició de documentacions oficials, règims policíacs, llengües dominants, partits emmascarats que imposen idees comunes. Tòpics autoritaris. Violència de la raó, de la lògica, del subjecte únic. Violència de les famílies. Història cursiva de sentiments fal·laços. Poder de la veu, de l'expressió, del "quelcom" per dir, de la representació. I, contra tanta ferida, la puixança del ritme. Del caos. De la poesia com a fricció.

Amors impossibles, lluites entre clans, crims passionals comesos a la claror de les espelmes, amb ulls exorbitants; coltells a punt de fendir l'horitzó de les paraules. Una lletra obsessiona l'Autor: indica inici, evoca sentiments, marca distàncies, simbolitza llibertats. Rimbaud la pintava negra. Invertida és el cos femení, sexe on han brunzit mosques assedegades de mel. Vaixell enfonsat. Escala que desapareix en nits de carnaval. Arlequí imaginat per Miró. Arma, com un punt de mira al bell mig del somni. Esperança de noves rauxes. Paradís de llum i de veus, simfonia oculta sota paraules en partença. Fugida als límits de la pell. A negra de les llunes plenes que infanten il·lusions. A, sang espessa que regalima com una mar de lava, entre espurnes diamantines que trenquen la foscor dels dies tardorencs. A transparent de les primeres paraules, innocència de la memòria empassada com a saliva, després de combats fratricides. A, sentit encara entaforat a l'orella dels sords, que malda per nàixer enmig de la cridòria de l'infant tot just aparegut.

La tensió de l'escrit es confon amb la tibantor del meu sexe quan la Mado s'estira sobre la catifa de flors. La natura envolta, com una clofolla, el seu cos delicat. Arran del seu bulb una fina membrana protegeix el pistil. La miro, i el seu cos es cargola, deixant que la corol·la evoqui espessors de somnis. A prop de la tija, entre pètals d'il·lusió, la seva mà experta espera la promesa de futures resines. El meu ull crea les espurnes que, aviat, incendiaran la seva mata, i la deixaran més nua que la nit. En mi brota l'esperança d'un doll que, sobre la pàgina, il·luminarà amb projectes infinits el cos de la Mado. Si no ho voleu creure, aneu a veure-ho vosaltres mateixos!